

[venster sluiten](#)

03/01/11, 00:00

Het nieuwe jaar was anderhalf uur oud en ik stond op straat te drinken met een compact gezelschap vrienden en vriendinnen. In de verte plofte het laatste vuurwerk na. Een late pijl deed nog een vermoeide poging om de sterren boven Utrecht te halen. Het napraten over het vorige jaar begon plaats te maken voor het vooruitkijken naar het volgende. 'Weet je wat jij moet doen als je morgenmiddag wakker wordt?', begon vriend Johan, 'naar het schansspringen kijken. Garmisch-Partenkirchen. Vierschansentournee. Vanuit je bed. Koffie en omelet met spek, kleine oogjes boven de deken. Vliegende waaghalzen voor je neus. Heerlijk.'

'Schansspringen', murmelde ik, 'Waarom doen ze dat op nieuwjaarsdag? Dat is toch hartstikke gevaarlijk, dan is iedereen veel te brak. Naar schansspringen kijken is wachten op ongelukken. Eigenlijk is het helemaal geen sport, het is een circusnummer.'

Tijdens de daaropvolgende fles legde Johan me alles uit over het schansspringen in het algemeen en de Vierschansentournee in het bijzonder. Dat de sport al eeuwen oud is; de oudste gemeten sprong, van negenenhalve meter, dateert van 1808. Dat het eerste bekende wereldrecord van 23 meter uit de 19de eeuw stamt, maar inmiddels op 239 meter staat - meer dan tien keer zo ver. Dat er ook een discipline is die skivliegen heet, waarbij geregeld over de 200 meter wordt gesprongen. Dat de beste Nederlandse schansspringer van dit moment een vrouw is: Wendy Vuik.

Zaterdagmiddag moest ik Johan gelijk geven. Wanneer je toch in bed ligt met een hersensplijtende kater, is het heel meditatief om naar het schansspringen te kijken, terwijl je bij elke nieuwe afdaling hoopvol een couplet uit het lied Sprong van Ivo de Wijs inzet: 'Dat wordt een vreemde potpourri / van brokken mens en stukken ski / alweer een toekomstdroom vergald / hij valt, hij valt, hij valt.'

In mijn beleving is schansspringen het fierljeppen van de wintersporten. Bijna niemand op de wereld weet hoe het moet, het is mede daardoor nog niet volkomen verpest door de commercie en de elementen kunnen een behoorlijke invloed hebben op het resultaat. In Garmisch-Partenkirchen kon er bijvoorbeeld een tijd niet worden gesprongen, omdat de wind te sterk was, en op de schans is geen kunstlicht. Daardoor kon iedereen maar één keer springen in plaats van twee, want ze moesten klaar zijn voordat het donker werd. Dat soort gepruts, daar houd ik van. De hele dag in de sneeuw staan kijken bij zo'n schans lijkt me een ontbering die nauwelijks onderdoet voor het springen zelf.

Als ik dit schrijf is het zondagmiddag. Het eerste weekeinde van 2011 is één lang, bevroren moment. Het nieuwe jaar staat nog een beetje te aarzelen om pas morgenochtend naar beneden te razen. Maandag wordt er gesprongen in Innsbruck, op donderdag in Bischofshofen. Zo zijn er dit jaar alweer twee redenen om een fles te ontkurken.

De Persgroep Publishing. Alle rechten voorbehouden.